

ԳԻՐԸ ՀԱԿՏԻՆ ՄԱՐԴԵՐՈՒ

Այսպէս գիրն է բարեկամ, գրուած հակսին վրայ մարդուն,
Գալ յանդիման իրարու՝ կեանքի համբուն վրայ անծայր,
Յեւոյ հանչնալ, եւ գուցէ սիրել, սիրել ալ զիրար,
Ու մնալ պահ մը գոնէ՝ հոն երջանիկ, փոքի փոք:

Այսպէս գիրն է բարեկամ, գիրը դժբախտ սա մարդուն,
Տրուեցաւ օր մը որուն՝ բացառիկ շնորհն արեւին,
Անոր լոյսին, ջերմութեան, որուն ամէն առաւօտ՝
Ան սպասեց անձկութեամբ, արտին՝ երկինք մը կարօտ:

Ու գրեց ձեռքն այդ սակայն, բարի նոյն ձեռքն անծանօթ,
Թէ հանգէին օրերն այդ պիտի ամէն երեկոյ,
Թէ պիտի զար մութն իջնել՝ միշտ լոյսէն փչ մը յետոյ:

Այսպէս գիրն է բարեկամ, հակսին նոյն գիրը մարդուն,
Որ կը շանի մէկն այսպէս միւսէն հեռու՝ ճաճ հեռու,
Եւ կ'ընէ օրն իրիկուն՝ երբ էր հազիւ դեռ առտու:

Երաւադէմ

ՎԱՀՐԱՄ ՄԱՎԵՍՆ